

MIJN VERJAARDAG GAAT NIET DOOR!

Jo
SIMMONS

met
illustraties van
NATHAN
REED

B

HOOFDSTUK EEN

DE VAL

Het begon allemaal met een varken dat van het dak viel.

Het was niet zomaar een varken. Het was ons eigen varken, Kleintje.

Kleintje was het huisvarken van mijn zusje Kim. Kleintje was een dwergzwijn, een soort schattig minivarkentje. Dat was tenminste wat de man van wie we haar kochten beweerde. 'Ze wordt zeker niet veel groter dan een mops-hond,' had hij gezegd. Alleen bleef Kleintje maar groeien en groeien.

Ze werd groter dan een mopshond.

Ze werd groter dan een poedel.

Ze werd groter dan een labrador.

Ze werd groter en groter en groter, totdat ze net zo groot als een normaal varken was geworden. Normale varkens zijn verrassend GROOT. En ze wegen ook nog eens ontzettend veel.

De reusachtige omvang van Kleintje zorgde ervoor dat ze niet meer in ons huis kon blijven, zoals Kim had bedacht. Maar onze tuin was ook te klein. Uiteindelijk besloot papa om een varkenshok boven op de garage te bouwen en een hek eromheen te zetten. Eén keer per week klom hij door het badkamerraam het dak op. Dan ging hij de boel uitmesten, wat inhield dat hij de varkenspoep en het oude stro over de rand schepte.

Dat was zijn minst favoriete klusje. Hij schold dan altijd veel, maar gebruikte alleen verzonnen woorden. Dat doet hij altijd. Hij denkt dat

het gebruik van niet-bestaande scheldwoorden hem een Goede Vader maakt. Als je dan buiten in de tuin ging staan, hoorde je hem **Brodop!, Toek!** en andere rare woorden schreeuwen. Maar nu ik erover nadenk, wilde je op die momenten helemaal niet in de tuin staan. Papa was dan tenslotte allemaal troep over de rand van het dak aan het scheppen – veel te gevaarlijk.

Maar goed, het gebeurde op zondag. Ik dacht eerst dat het een normale zondag was. Maar dat dacht ik verkeerd.

We zaten allemaal in de tuin: mama, papa, mijn oma Maureen met haar kleine chihuahua Margherita, Kim en ik. Oma had die week haar haren weer geverfd – dit keer blauw met paarse punten. Ze was net bij de show van Medium Martin geweest. Die man kon met dode mensen praten. Als iemand uit het publiek bijvoorbeeld vroeg of alles goed ging met ene oom Bob, dan maakte Medium

Martin contact en gaf een boodschap door. ‘Bob zegt dat je je geen zorgen hoeft te maken, het gaat goed met hem en hij draagt nog steeds zijn favoriete sokken.’ Of zoiets. Papa vond het absolute **blupkoek**. Ik was dat natuurlijk met hem eens, maar dat zei ik maar niet.

De volwassenen dronken thee en Kim en ik zaten in het gras met een stuk van oma’s beroemde veganistische worteltaart. Papa zegt dat het gebruikt zou kunnen worden als cement, maar er was niets anders in huis. Alles was normaal. Heel normaal, heel gewoon, helemaal niets aan de hand. Een doodnormale zondag in augustus: mijn oma was naar een medium geweest, mijn vader plaagde haar met verzonnen scheldwoorden, het was allemaal doodnormaal, er was helemaal niets aan de hand en toen... **krak!**

We hoorden een krakend geluid.

En toen... **plof!**

We hoorden een plof.

Een grote plof. Of eigenlijk een enorme **plof.**

We sprongen allemaal van schrik omhoog. ‘Kleintje!’ gilde Kim.

Dat was de oorzaak van de ontzettend harde plof. We hadden een enorm groot varken van het dak horen vallen.

We renden er allemaal naartoe. Iedereen riep: ‘Kleintje, gaat alles goed met je?’ Iedereen behalve oma. Zij riep: ‘Margherita, waar ben je?’

Ik keek om me heen. Margherita was verdwenen.

Was ze weggerend? Uit angst voor het vallende varken?

Was ze binnen?

Was ze op straat?

Waar kon ze nou toch zijn?

Waar kon ze... En toen hadden we allemaal precies dezelfde gedachte op precies hetzelfde moment. **○ nee!**

Mama keek papa aan, haar ogen waren zo groot als schoteltjes. **‘Vroek,’** schold papa. Kim speelde zenuwachtig wat met haar haar. Kleintje stond langzaam op. Papa snakte naar adem. Oma gilde.

En toen... **plof!**

Een nieuwe plof. Hij was iets minder hard dan de vallende-varkensplof, maar nog steeds aardig hard.

Dit was een vallende-omaatjesplof.

Dus daar was Margherita. Ze was helemaal niet weggerend – zoveel geluk was haar niet gegund. Kleintje was precies boven op haar gevallen. Hoe groot was die kans nou? Maar er was geen tijd om dat uit te gaan rekenen. Oma was flauwgevallen! Mama rende naar haar toe. Ik zag dat papa een grote onderbroek van de waslijn trok en die precies over de plek legde waar Kleintje was gevallen.

Papa draaide zich naar mij toe. ‘Tom, zoek alsjeblieft iets om die hond in te doen,’ zei hij.

‘Tets wat groot genoeg is voor een tweedimensionale chihuahua.’

‘Wat?’ vroeg ik verward.

‘Voor Margherita!’ riep hij. ‘Ze is helemaal geplet. Ik heb iets nodig om haar in te doen, een doos of zo.’

Er was mij nog nooit gevraagd om een doos te zoeken waar een geplette hond in paste. Het maakte me ook best zenuwachtig. Ik begon snel de keukenkastjes te doorzoeken: snoepdoosjes, broodbakjes... Dat zou allemaal niet passen. **Scheldwoord!** Ik rende dus maar naar mijn kamer en haalde mijn Lego uit een oude schoenendoos.

‘Lukt het hiermee?’ vroeg ik en ik gaf de doos aan papa. Hij probeerde de geplette Margherita erin te stoppen. Ik keek de andere kant op, maar ik merkte dat hij moeite had om haar erin te krijgen. Hij was weer zachtjes aan het schelden.

‘Trompel!’ riep hij. ‘Te klein. We moe-

TOM KAN NIET
WACHTEN TOT HET
JARIG IS. DIT JAAR IS HET
ZIJN **Geluksverjaardag**, DUS
HET ZAL EEN ONVERGETELIJKE DAG WORDEN!

MAAR NA EEN PAAR
ONGELUKTES – ZO WORDT DE **chihuahua**
VAN ZIJN OMA **geplet** DOOR EEN VARKEN DAT VAN
HET DAK VALT – BESLUITEN ZIJN OUDERS DAT
ZIJN VERTAARDAG **niet doorgaat**.

DAT KAN TOM NIET LATEN GEBEUREN!
HIT ZET **alles op alles** OM ZIJN
VERTAARDAG TÓCH DOOR TE LATEN
GAAN. ZAL HET HEM LUKKEN?

**Vertaald door
Pim Lammers**

9 789463 850100

www.billybones.nl

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

HUMOR
VRIENDSCHAP
VERKLEEDPARTIJEN